

V I Lenin

Tal på arbetskommissariernas 2:a allryska kongress den 22 maj 1918

Kamrater! Låt mig först och främst å folkkommissarierådets vägnar hälsa arbetskommissariernas kongress. (*Stormande applåder*)

Vid folkkommissarierådets sammanträde igår meddelade kamrat Sjljapnikov, att er kongress anslutit sig till fackföreningarnas resolution om arbetsdisciplin och produktivitetsnormer. Jag tror, kamrater, att ni genom detta beslut har tagit ett mycket stort steg, som inte bara gäller arbetsproduktiviteten och produktionsvillkoren utan också är ett i princip utomordentligt viktigt steg med tanke på det nuvarande läget i allmänhet. Ni står inte i tillfällig utan i ständig yrkesmässig kontakt med hela den breda arbetarmassan och ni vet, att vår revolution upplever ett av de viktigaste och mest kritiska ögonblicken i sin utveckling.

Ni är fullt medvetna om att våra fiender, de västliga imperialisterna, lurar på oss och att det ögonblick kanske kommer, då de släpper lös sina härar mot oss. Till dessa yttre fiender ansluter sig nu en farlig fiende, en inre: förfall, kaos och desorganisation, som förvärras av bourgeoisin i allmänhet och småbourgeoisin i synnerhet och av bourgeoisins olika medlöpare och svansviftare. Ni vet, kamrater, att vi direkt fick ärva förfall och ytterlig ekonomisk ruin från det synnerligen plågsamma krig som tsarismen och kompromissmakarna med Kerenskij i spetsen drog in oss i. Nu står vi inför det mest kritiska ögonblicket, då hungersnöd och arbetslöshet knackar på dörren hos allt fler arbetare, då hundratals och tusentals människor får utstå hungerkval, då läget förvärrats genom att det inte finns bröd, ehuru det skulle kunna finnas, eftersom vi vet att en riktig fördelning av det beror på en riktig tillförsel. Bristen på bränsle, som satte in sedan vi avskurits från den bränslerika regionen, det katastrofala läget vid järnvägarna, som kanske hotas av trafikstopp – det är de omständigheter som skapar svårigheter för revolutionen och som gör kornilovanhängarna av alla sorter och kulörer jublande glada. De rådslår nu varje dag och kanske varje timme om hur de skall utnyttja sovjetrepublikens och den proletära maktens svårigheter för att sätta upp en ny Kornilov på tronen. Vad de tvistar om är vilken nationalitet denne Kornilov skall ha, men han måste vara så beskaffad att han passar bourgeoisin, vare sig han bär krona eller är en republikansk Kornilov. Nu vet redan arbetarna vad saken gäller och efter allt som den ryska revolutionen upplevt efter Kerenskij förvånar detta dem inte det minsta. Men arbetarorganisationens, arbetarrevolutionens styrka ligger i att inte blunda för sanningen utan att förstå hur saker och ting exakt ligger till.

Vi har sagt, att kriget med sin omfattning och exempellösa brutalitet hotar den europeiska kulturen med fullständig undergång. Den enda möjliga räddningen är att arbetarna tar makten och upprättar en järnhård ordning. Genom den ryska revolutionens förlopp och till följd av den speciella historiska situationen fick vårt ryska proletariat efter 1905 under en viss tid ett stort försprång framför proletariats andra internationella arméer. Vi är nu inne i ett skede, då revolutionen mognar i alla västeuropeiska länder, då det blir klart att situationen är fullständigt hopplös för Tysklands arbetararméer. Vi vet att där, i väst, står inte Romanovs ruttna regim och tomma skrävelhansar mot det arbetande folket utan en genomorganiserad bourgeoisin, som stöder sig på den moderna kulturens och teknikens alla vinningar. Därför var det så lätt för oss att börja revolutionen men svårare att fortsätta den, och därför blir det svårare att börja revolutionen där, i väst, men lättare att fortsätta den. Svårigheten för oss beror på att vi måste uträtta allt genom det ryska proletariats bemödanden och hålla ställningen tills vår bundsförvant – det internationella proletariatet i alla länder – blir tillräckligt stark.

Varje dag får oss att känna, att det inte finns någon annan utväg. Vår situation försvåras ytterligare av att vi utan att få någon undsättning står ansikte mot ansikte med desorganisationen inom järnvägs- och transportväsendet och livsmedelsförsörjningen. Här måste frågan ställas klart för alla.

Jag hoppas, att arbetskommissariernas kongress som har omedelbarare kontakt med arbetarna än andra, att denna kongress inte bara blir en etapp när det gäller att ofördröjligen förbättra de arbetsförhållanden, som vi måste lägga till grund för socialismen, utan att denna kongress också kommer att bli en etapp för att upplysa arbetarnas medvetande beträffande den situation vi befinner oss i. Arbetarklassen står inför en svår men tacksam uppgift och på den beror socialismens öde i Ryssland och kanske även i andra länder. Det är därför som resolutionen om arbetsdisciplin är så viktig.

Nu, när makten fast ligger i arbetarnas händer, beror allt på proletär disciplin och proletär organisationsförmåga. Det är en fråga om disciplin och proletariatets diktatur, om järnhård makt. Den makt, som möter varmaste sympati och det mest bestämda stöd från de fattiga, måste vara järnhård, emedan exempellösa olyckor är i antågande. En stor del av arbetarna lever under intryck av det gamla och hoppas, att vi på något vis skall ta oss ur denna situation.

Men med varje dag brister dessa illusioner och det blir allt uppenbarare, att världskriget hotar hela länder med hungersnöd och urartning, om inte arbetarklassen övervinner den ekonomiska ruinen genom sin organisationsförmåga. Jämte arbetarklassens medvetna element, vars hela verksamhet är inriktad på att göra kamratskapets nya disciplin till bas, ser vi småägar- och småborgarelementets mångmiljonmassa, ett element som beaktar allt med sina snäva intressen som utgångspunkt. Det går inte att bekämpa den hungersnöd och katastrof, som rycker an mot oss, på annat sätt än att upprätta de medvetna arbetarnas järnhårda xxx ord-Ring – därför utan kommer vi inte att kunna göra någonting. Till följd av Rysslands väldiga storlek lever vi under förhållanden, där det finns mycket spannmål i ena ändan av landet och ingenting i den andra. Det är meningslöst att lura sig med tanken, att det försvarskrig som man kan påtvinga oss inte kommer att äga rum. Man får inte tro, att städerna och de väldiga industricentra kan försörjas utan en riktig tillförsel. Varje pud spannmål måste registreras, så att inte ett enda pud går förlorat. Men vi vet, att denna registrering inte sker i verkligheten utan stannar på papperet. I verkligheten korrumpas de fattiga på landsbygden av små spekulanter genom att dessa intalar de fattiga att bristerna kan hävas genom privat handel. Under sådana förhållanden går det inte att ta sig ur krisen. I Ryssland kan brödet räcka till för människorna och brödet för industrin, dvs bränslet, blott om allt som vi har fördelas på det strängaste vis mellan alla medborgare, så att ingen kan ta ett enda pud spannmål för mycket, så att inte ett enda pud bränsle förblir outnyttjat. Endast så kan landet räddas från hungersnöd. Detta är en lektion i kommunistisk fördelning – allt skall registreras så att det blir bröd för människorna och bränsle för industrin – och denna lektion har inte hämtats ur en bok – vi har fått den genom bittra erfarenheter.

Den breda arbetarmassan kommer kanske inte med en gång att förstå, att vi står inför en katastrof. Vad som krävs är ett arbetarnas korståg mot desorganisation och undanhållande av spannmål. Det fordras ett korståg för att den arbetsdisciplin, som ni fattat beslut om och som det talats om på fabriker och verkstäder, skall spridas över hela landet och för att de breda massorna skall förstå att det inte finns någon annan utväg. I vår revolutions historia har det alltid varit de medvetna arbetarnas styrka, att de har sett den bittraste och farligaste verkligheten rakt i ögonen, att de inte gjort sig några illusioner utan beräknat krafterna exakt. Vi kan endast räkna med de medvetna arbetarna; den övriga massan, bourgeoisin och småägarna, är emot oss, de tror inte på den nya ordningen, och tar varje tillfälle i akt att förvärpa folkets nöd. Det vi ser i Ukraina och Finland kan tjäna som exempel på detta: de oerhörda brutaliteter och de strömmar av blod, som bourgeoisin och dess anhängare, från kadeterna till socialist-

revolutionärerna, låter skölja över de städer de erövrar med sina bundsförvantes hjälp. Allt detta visar vad proletariatet har att vänta sig i framtiden, om det inte fullgör sin historiska uppgift. Vi vet hur tunna skikten av avancerade och medvetna arbetare är i Ryssland. Vi vet också hur stor folkets nöd är, vi vet att vi skall komma dithän att de breda folkmassorna förstår, att det inte går att ta sig ur situationen genom halvmesyrrer och att det inte går utan en proletär omvälvning. Vi lever i en tid, då länder ruineras och miljoner människor döms till undergång och underkastas militärt slaveri. Det är därför som den omvälvning ägt rum, som historien påtvingade oss inte genom enskilda personers onda vilja, utan därför att hela det kapitalistiska systemet bryter samman och rämningar i sina grundvalar.

Använd, kamrater arbetskommissarier, vartenda möte ni har på någon fabrik och verkstad, vartenda möte ni har med någon arbetardelegation, använd varje möjlighet att klargöra denna situation, så att arbetarna skall veta, att det som förestår oss är antingen undergång eller självdisciplin, organisation och möjlighet att försvara oss. Att det som förestår oss är att kornilovmännen – ryska, japanska eller tyska – kommer tillbaka och att de kommer att ge en ranson på en åttondels pud bröd i veckan, ifall de medvetna arbetarna inte organiserar ett korståg i spetsen för alla fattiga mot det kaos och den desorganisation, som småbourgeoisin förvärrar överallt och som vi måste övervinna. Vad det rör sig om är att den medvetne arbetaren inte bara skall känna sig som herre i sin fabrik utan också som representant för landet, att han skall känna sitt ansvar. Den medvetne arbetaren måste veta, att han är en representant för sin klass. Han måste segra om han ställer sig i spetsen för rörelsen mot bourgeoisin och spekulanterna. Den medvetne arbetaren kommer att förstå vad som är en socialists huvuduppgift, och då kommer vi att segra. Då kommer krafter att finnas, och vi blir i stånd att kämpa. (*Stormande, långvariga applåder*).

Izvestija VTsIK nr 102, den 23 maj 1918

Pravda nr 101, den 24 maj 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 36, s 365-370